

Opgelicht

'Dag mevrouw.'

De geüniformeerde agent kijkt me neutraal vriendelijk aan vanachter zijn desk.

'Goedemorgen, ik wil aangifte doen van oplichting.'

Zijn interesse is gewekt en hij verzoekt me om even plaats te nemen, dan komt er zo iemand bij me. Even later word ik meegenomen naar een spreekkamertje. Tafel met computer, een paar stoelen en een vage prent aan de muur.

'Zo, u wilt aangifte doen van oplichting?'

Ook deze agent kijkt me neutraal vriendelijk aan, een blik waar die jongens patent op lijken te hebben:

'Vertelt u maar eens wat er gebeurd is.'

'Nou...ik heb nu vijf jaar een relatie met een man. Hij heeft altijd de indruk gewekt dat we een toekomst samen hebben. We hebben wel eens gesproken over trouwen, kinderen, dat soort dingen... Kort geleden ben ik concreter begonnen over kinderen. Ik ben tweeëndertig, dus dat wordt ook tijd, de biologische klok, zeg maar. En verdornd! Nou krabbelt hij terug. Weet hij niet of "dit het wel is". Hoe meer ik aandrong, hoe meer hij zich terugtrok. Uiteindelijk heeft hij gisteren gezegd dat we mekaar maar eens een tijdje niet moeten zien. Ik ben gewoon bedonderd, opgelicht!'

Het is even stil. De uitdrukking op het gezicht van de agent blijft strikt neutraal. Ik zie geen instemming of begrip, geen boosheid over wat me is aangedaan. Niets.

'Begrijp ik u goed? U wilt aangifte doen van oplichting omdat uw vriend het heeft uitgemaakt?'

'Ik zal het nog een keer uitleggen: hij heeft me opgelicht. Hij heeft me jarenlang laten investeren in onze relatie en nu er "uitbetaald" moet worden (ik gebaar aanhalingstekens met mijn vingers), blijkt dat "de kas" (weer aanhalingstekens) leeg is. Dat noem ik oplichting. Moet u trouwens niks opschrijven?'

Ik knik met mijn hoofd in de richting van de computer.

'Sodemieter maar op, val hartstikke dood met je rotsmoesjes. Ik ben het beu om jouw eeuwige speelbal te zijn. De beste jaren van mijn leven heb ik aan jou verspild en nu weet meneer het ineens niet meer. Ben je belazerd. Dacht je dat ik dat pik? Dat ik me zomaar af laat serveren?'

Dát had ik moeten zeggen. Met betraande ogen echter smeekte ik hem om bij me te blijven:

'Ik snap dat het ook allemaal moeilijk is voor jou. Het zijn hele existentiële vragen waar je mee zit. Maar we hebben het toch goed samen. We zijn verwante geesten op allerlei gebied. Is het de seks? Kom je iets tekort bij me? Of moet ik veranderen? Ik weet het gewoon niet. Ik kan er zo weinig mee als je niet vertelt wat je wilt, wat je van me verwacht.'

Zwijgend zit hij tegenover me. Weggedoken in zijn meest ontoegankelijke houding. Zijn gezicht staat nors.

'We moeten praten', had hij gezegd en vervolgens:

'Ik weet niet of dit het is, misschien moeten we een tijdje uit elkaar, wat ruimte om uit te zoeken wat ik nou werkelijk wil.'

Ik vond hem al stil de laatste tijd. Sinds ik over kinderen begon, om meer precies te zijn. We zijn vijf jaar samen maar wonen nog wel apart. Omdat hij dat graag zo wilde. Hij koestert zijn onafhankelijkheid. Ik ben nu tweeëndertig en wil graag een kind. Ik heb altijd kinderen gewild en realiseerde me laatst dat al mijn vriendinnen zwanger zijn of inmiddels moeder. Realiseerde me toen ook dat ik niet jonger word en dat het tijd wordt om een beslissing te nemen. Met Harjo was het onderwerp al een aantal malen aan de orde geweest en we waren het erover eens dat we samen wel ooit kinderen wilden. Toen ik het er laatst concreet over wilde hebben met hem, hield hij de boot af:

'Ik weet niet of dit het goede moment is.'

En later:

'Misschien moeten we dan eerst eens naar een huis gaan kijken.'

Of de meest valse:

'Als we kinderen krijgen, wil ik graag deel uitmaken van hun opvoeding en je weet dat ik nu nog niet minder kan gaan werken.'

De klootzak! Toen ik maar aan bleef dringen, ging hij me steeds meer ontwijken.

Kwam minder langs, had het zogenaamd zo druk met zijn werk. Zijn telefoon altijd op voicemail. Totdat hij met de boodschap kwam dat we moesten praten. De lul!

Ik heb hem vijf jaar de ruimte gegeven, ik heb hem op handen gedragen, ik heb hem vertroeteld. Ik heb tegen hem opgekeken. Vijf jaar heb ik geïnvesteerd in onze liefde, de mooiste en beste jaren van mijn leven heb ik hem gegeven. En nu ik de kroon op onze relatie wil zetten, de vervulling van mijn bestaan, van óns bestaan: ons kind! Nou haakt hij af! Nou weet hij niet of hij dit wel wil. AAARGH!

'Je bent gewoon bang om je te binden!'

'Gaan we psychologiseren?'

'Bespaar me je cynisme. Ik dacht dat we van elkaar hielden, dat we een toekomst hadden samen en nou dump je me!'

'Ik dump je helemaal niet, het gaat me gewoon te snel allemaal, ik heb tijd voor mezelf nodig.'

'We zijn goddomme vijf jaar samen! Vijf jaar! Wat nou tijd nodig? Hoelang wou je nog wachten? Tot ik in de overgang zit?'

'Je doet hysterisch.'

'Ik zal je laten zien wat hysterisch is!'

Ik vlieg hem aan en sla en schop waar ik hem raken kan. Ik voel zijn hardos en grijp en trek. Ik stoot dierlijke geluiden uit. Ik ben gek van woede. Hij slingert me van zich af:

'Ben je nou godverdomme helemaal gek geworden!' schreeuwt hij, 'Achterlijk kutwijf!'

Met een harde knal slaat de deur achter hem dicht.

'Har..., Har, kom nou terug.'

Snikkend zit ik op de grond.

De agent gaat verzitten. Hij leunt met zijn ellebogen op de tafel en kijkt me indringend aan.

'U wilt dus inderdaad aangifte doen van oplichting omdat uw vriend het heeft uitgemaakt.'

Ik knik.

'Voor oplichting is het van belang dat er sprake is van financiële schade en boze opzet. Ik ben bang dat het verbreken van een relatie daar niet onder gerekend wordt.'

Hij kijkt me begrijpend aan.

'Ik heb de vijf beste jaren van mijn leven gegeven. Hij heeft me altijd van alles voorgespiegeld wat hij nu niet nakomt. Voor ik dit heb verwerkt, een nieuwe partner heb en die goed genoeg ken om er kinderen mee te willen, ben ik te oud om ze nog te krijgen. Ik heb zijn was gedaan, eten voor hem gekookt. Ik lijd grote schade en er is wel degelijk sprake van kwade trouw. Hij heeft me gewoon opgelicht. Dat is toch duidelijk?'

'Ik ben bang dat dit geen oplichting is in de zin van de wet. Als u wilt kan ik u wel het adres geven van de GGZ, dan kunt u er met iemand over praten.'

'De GGZ?! Ik ben niet gek of depressief. Ik ben opgelicht.'

Ik kijk naar beneden en zie de mooiste schoenen van de hele wereld. Gekocht met zijn creditcard. Ik geniet nu al van zijn boosheid als hij straks het afschrift ziet: vierhonderd euro. Ze zijn adembenemend en vormen een weldadige pleister op de wonde die hij geslagen heeft. Als zachte en beschermende pantoffeltjes houden ze mijn voetjes vast. Ik heb nog nooit zo'n mooie schoenen gezien! Ze zijn van een prachtig diepzwart, een elegante pump met een klein hakje. Op de neus prijkt een okerkleurig bloemblaadje van suède. Aan de zijkant een rode suède margriet. Bescheiden loopt wat kleurig stiksel van hier naar daar. Over de wreef loopt een

smal zwart bandje. Mijn schoenen zijn ontroerend mooi, ze hebben alles: kracht, pracht, lief, sexy. Ze kostten vierhonderd maar ze zijn het dubbele waard. Ik vind ze helemaal Gaudi, ze zijn zo ontzettend Barcelona!

Mijn lieve kleine voetjes zijn ingepakt als een cadeautje. Ze winnen aan glans, zoals een parel door het zwarte kussentje waarop hij ligt. Ik weet daar mijn teentjes, de nageltjes mooi gelakt, discreet verstopt als pralines in de bonbonnière. Hij weet niet wat hij mist. Loom zou ik hem aankijken. Hij zou mijn schoenen bewonderen, mijn been vasthouden, in zijn armen nemen. Vol verwondering en behoedzaam zou hij de schoenen langzaam uittrekken. Zijn adem stukt als hij mijn voetjes vasthoudt, als hij ze streelt. De zachte zool tegen zijn wang drukt. Hij sluit zijn ogen en zucht. Als hij ze weer opent, zijn ze vochtig. Hij is ontroerd door zoveel moois; overmand door emotie. Ik kreun zachtjes.

'Ik ben opgelicht en wil aangifte doen. Snapt u dat dan niet?'

'Het spijt me mevrouw, ik ben bang dat ik u niet kan helpen.'

Zijn stem klinkt metalig door de telefoon:

'Het is te heftig nu, ik moet even wat afstand nemen.'

'Waar ben je?'

Hij aarzelt, dan: 'Ik zit op Kreta.'

Ik slik.

'Je trekt de grond onder mijn bestaan vandaan en vervolgens ben je pleite, zit je op Kreta?'

'Ik heb dit nodig, je hebt me nota bene geslagen!'

'Ik had je moeten vermoorden', repliceer ik toonloos.

Hij verbreekt de verbinding.

Ik heb de mooiste babykamer uitgezocht in de postordergids en die besteld. Alles op zijn rekening. Ook een keur aan kinderkleertjes gekocht, zowel voor een jongen als een meisje. Hij had beter zijn sleutel terug kunnen vragen. Ik heb zijn werkkamer leeggeruimd en de spullen op laten halen door het kringloopbedrijf. Verbaasd en verheugd laadden ze alles in; de computer, het moderne bureau, de leren bureaustoel, de designlamp. Met zijn creditcard heb ik de behanger en de schilder betaald. Het resultaat mag er wezen. Er zit mooi Winnie-de-Poeh-behang op de muren en op de vloer ligt een tapijt waarop weggetjes zijn afgedrukt. Daarop kun je leuk met autootjes spelen. De commode en het kinderbedje staan fantastisch in die entourage! Ik realiseer me dat ik nog speelgoed moet kopen. Gewapend met de creditcard ga ik naar de stad.

Mijn advocaat reageert teleurstellend. Meewarig kijkt hij me aan.

'Nee, het spijt me. U kunt geen kort geding aanspannen om te verhinderen dat uw partner de relatie verbreekt.'

'Ja maar, hij pleegt toch een soort contractbreuk?'

'Ah, jullie hebben een samenlevingscontract?'

'Nee, we woonden ook nog niet samen. Maar een mondelinge overeenkomst is toch ook rechtsgeldig? Hij heeft altijd beweerd dat hij wilde trouwen en dat we samen kinderen zouden krijgen. Dat is toch een mondelinge overeenkomst. Als ik een huis ga bezichtigen en ik doe mondeling een bod, is dat ook rechtsgeldig. Waarom dit dan niet?'

'Tja...'

We hebben wat heen en weer gepraat maar uiteindelijk moest ik onverrichter zake terug naar huis.

Ik had het kunnen weten. We zijn vaak samen op vakantie geweest maar hij moest ook altijd nog iets alleen, met vrienden op de fiets door de Belgische Ardennen of zo. Vorig jaar met zijn verjaardag had ik als cadeautje een lang weekend geregeld in een health centre. Compleet met heilzame baden, massages, culinair gezondheidsvreten; alles erop en eraan. Tot mijn grote teleurstelling had hij dat weekend al gereserveerd voor zichzelf. Met een paar maten musiceren in een hutje op de hei. Of die keer dat ik een afspraak had gemaakt met de makelaar om een woning te bezichtigen:

'Hoe kom je daar nou bij?'

Ik voel dat ik bloos.

'We zouden toch rustig wat rond gaan kijken naar een huis voor ons samen...'

'Ja, rustig ja.'

'Waarom doe je nou zo lullig?'

'Hoezo lullig? Bij jou moet alles meteen zo op stel en sprong.'

'Ach laat ook maar...'

Die makelaar heb ik afgebeld.

'Ik ben seksueel misbruikt.'

Vol medeleven kijkt de agent achter de balie me aan. Eindelijk iemand die eens niet met zo'n neutrale kop naar me staart.

'Ik zal zo iemand roepen, wilt u een kopje koffie?'

Dankbaar accepteer ik.

In het interviewkamertje zit ik tegenover een aardige agente in burger.

'U bent seksueel misbruikt?'

Ik knik.

'Door wie?'

Ze noteert Harjo's personalia.

'Hoe vaak is het gebeurd?'

'Wel tientallen keren.'

Geschokt kijkt ze me aan.

'Tientallen keren? Was er ook sprake van penetratie?'

'Ja, altijd. Ik ben in alle opzichten genaaid door die man.'

De uitdrukking op het gezicht van de agente houdt het midden tussen medeleven en misprijzen. Ze vindt het erg dat ik seksueel misbruikt ben maar is niet gecharmeerd van mijn laatste opmerking, zoveel is wel duidelijk.

Als ik mijn verhaal heb verteld, is van medeleven niks meer over.

'Weet u dat het doen van een valse aangifte strafbaar is?'

Kortaf, bits.

'Hoezo vals? Die man heeft me ik weet niet hoe vaak onder valse voorwendselen zijn bed ingelokt. Als dat geen misbruik is, dan weet ik het niet meer. Of ik dan wel of geen orgasme heb gehad is toch niet relevant. Als ik had geweten wat zijn werkelijke motieven en opvattingen waren, zou ik nooit met hem in bed hebben gelegen. Nooit!'

'U bent een intelligente vrouw, u snapt best dat dit niet kan. Houd hier mee op.'

Haar houding irriteert me mateloos. Ik had meer solidariteit verwacht van een vrouw. Ze zwijgt en kijkt me streng aan. Ik voel tranen opkomen. Tranen van machteloosheid, van woede, van spijt.

'Vindt u dan niet dat hij me besodemieterd heeft, opgelicht, bedrogen, misbruikt?'
Mijn stem breekt.

De agente steekt haar hand uit en legt die op de mijne. Haar blik is warm.

'Het is een klootzak en ik heb met u te doen. Maar het is nou eenmaal niet strafbaar als je liegt tegen je vrouw. Zowat alle mannen van Nederland zouden dan op het bureau zitten. Praat er eens over met een vriendin. Of zoek hulp. Het leven gaat door en er zijn mannen zat. Ga niet om hem zitten kniezen, dat is hij niet waard.'

Het gesprek is beëindigd, opstappen.

En nu zit ik in zijn appartement. Mijn tranen zijn op: leeg gehuild. Dood en grijs van binnen. Het vechten, de pogingen aangifte te doen, het gaf kracht en een doel. De politie heeft me met beide voeten weer op de grond gezet. Bedroefd zie ik mijn situatie onder ogen: Ik ben tweeëndertig en alleen. Ik droomde van een leven met Harjo, een kindje samen. Wat was ik toch naïef, huisje-boompje-beestje. Had ik maar niet zo aangedrongen. Deze breuk heb ik zelf geforceerd. We zouden nog samen zijn geweest als ik het onderwerp 'kinderen' had laten rusten. Ik rouw om Harjo. We hadden het goed samen: verwante geesten, veel humor. Allebei smaak en geïnteresseerd in kunst en cultuur. We leidden een boeiend en interessant leven. We konden heftig vrijen; opgaan in elkaar, jezelf verliezen. Opnieuw worden mijn ogen nat. Toch nog tranen over. Ik hunker naar de warmte van zijn lichaam, zijn troostende stem. Schokkend barst ik in snikken uit.

Als ik wat rustiger ben, loop ik door zijn appartement. Ik heb een beetje spijt van mijn wraak. Een beetje. Hij zal weten wie hij aan de kant heeft gezet. De kinderkamer ziet eruit alsof elk moment de baby weer terug in zijn bedje gelegd kan worden. Wat ben ik toch een slechterik. Zijn designmeubels, zijn computer met laserprinter, zijn dure stereo: allemaal naar de kringloop. Woest zal hij zijn als straks de rekeningen komen voor de schattige meubeltjes en de babyuitzet. En dan zijn creditcard. Ik weet niet hoe hoog zijn limiet is, maar ik heb hem bereikt! Toen ik gisteren mijn dinertje met champagne af wilde rekenen kwam de ober discreet terug. Uiteindelijk heb ik ordinair gepind van mijn eigen rekening.

Enerzijds knaagt een vaag schuldgevoel, anderzijds heeft hij het verdiend!

Mijn leven is mislukt. Gegokt en verloren. Hier zit ik in het appartement van mijn ex en staar in het verbrijzelde scherm van de flatscreen tv. In een opwelling heb ik daar nog een vaas doorheen gesmeten. Het heeft geen zin meer. Ik ben kapot, óp. De

Stalker

gedachte opnieuw te moeten beginnen met een nieuwe partner. Ik kan het niet aan, ik wil daar ook niet meer aan, ik heb er gewoon de puf niet voor. Afgelopen. Mislukt!

Naakt lig ik op de vloerbedekking. Wazig kijk ik tussen mijn borsten naar mijn buik; de letters in lippenstift: 'overbodig'. Het bloed dat op het ritme van mijn hartslag uit mijn pols spuit, zal het roomkleurige tapijt definitief verwoesten. Het deed helemaal geen pijn. Mijn mobieltje gaat maar ik heb de kracht niet meer om op te nemen. Slapen, rust.

'Hoi, ik ben er even niet. Spreek in na de piep en ik bel terug...'

'Liefje, luister, ik heb veel nagedacht. Je hebt gelijk. Ik was bang om me te binden. Ik kreeg het er benauwd van. Maar zoveel als ik van jou houd...' Er klinkt een snik in zijn stem.

'Schat, het spijt me. Kun je me vergeven? Ik hou van je! Als er iemand is met wie ik het grote avontuur aandurf, dan ben jij het.'

Het is even stil, op de achtergrond veel geroezemoes en lawaai.

'Ik hou van je, liefje. Ik sta nu op het vliegveld. Ik kom naar huis. Naar jou! We gaan een huis kopen en een kindje maken. Wij samen, jij en ik, voor altijd!'

JvdB

juni '06

PROLOOG

Vandaag is er iets ongelooflijks gebeurd. Zoals altijd was ik mijn teerstbeminde gevolgd naar het winkelcentrum en zag met genoegen hoe ze haar wagentje vulde met de boodschappen voor het weekend. Ze had een flinke kar vol en heel wat in te pakken. In dat gedoe liet ze haar handtas hangen aan het boodschappenwagentje, stapte op haar fiets en reed weg. Sprakeloos en in eerste instantie verlamd keek ik naar die tas. Daarna aarzelde ik geen seconde, griste hem van het karretje en liep meteen het winkelcentrum weer in. Bij de schoenmaker liet ik van al haar sleutels een exemplaar bijmaken. Vijf minuten later heb ik haar tas afgegeven bij de receptie van de supermarkt.

“Nou, daar zal de mevrouw die hem heeft laten hangen blij mee zijn.”

De baliemedewerkster kijkt me glimlachend aan:

“Gelukkig dat er nog eerlijke mensen zijn.”

Als ik naar de uitgang loop, zie ik mijn hoogstaanbedene in alle staten binnenkomen. Die zal zo meteen blij zijn dat haar tas terecht is en dat alles er nog in zit. Vlak naast het winkelcentrum zit de nachtopvang voor daklozen dus hier je tas verliezen, betekent meestal dat je hem ook echt kwijt bent. Glimlachend bevoel ik de sleutels in mijn broekzak...

Alles stond stil toen ik haar voor het eerst zag. De bliksem sloeg in en in één klap was het Crystal Clear helder, geen misverstand mogelijk:

DIT IS DE VROUW VAN MIJN LEVEN!

In hoofdletters, vetgedrukt. Ik prijs mezelf gelukkig. Hoeveel mannen zijn er niet die dit moeten missen? Mannen die alleen blijven of met minder genoeg nemen. Ik bof. Je maakt zoiets maar eens in je leven mee en dan moet je toeslaan, je kans grijpen. Want een tweede komt er niet. De vrouw van je leven, daar is er maar één van...

Daar staat ze, ongeveer tien meter van me af en ze is oogverblindend: kort geknipt hoogblond haar, een schattig wipneusje en amandelvormige ogen. Ze staat elegant op haar hooggehakte laarsjes. Ze heeft een slank zandloperfiguurtje dat uitstekend uitkomt in haar getailleerde jasje. Ze leest de Metro en heeft haar kraag opgeslagen tegen de kou. Als de trein komt aangereden, trippelt ze snel naar de deur om als eerste binnen te zijn. Ik volg haar, ik kan niet anders. Als we wegrijden, zie ik de trein die ik eigenlijk had moeten nemen op het tegenovergelegen perron arriveren.

“Uw plaatsbewijs alstublieft.”

Ik overhandig mijn kaartje.

“U zit in de verkeerde trein meneer.”

“Oh, eh, nee, nee... mijn plan is op het laatste moment veranderd, ik had geen tijd meer om een ander kaartje te kopen.”

“Het spijt me meneer, maar dan moet ik u een boete opleggen.”

De conducteur trekt zijn boekje te voorschijn. Het kan me niet schelen. Ik heb alleen maar oog voor de allermooiste die aan de andere kant van de coupé zit en die ik in de gaten probeer te houden.

“Waar wilt u heen meneer?”

Tja, waar wil ik heen? Ik ken de reisbestemming van de liefste van de wereld niet.

“Wat is de eindbestemming van deze trein?”

De conducteur kijkt me vreemd aan.

“Schiphol...”

“Oké, dan wil ik naar Schiphol.”

De conducteur fronst maar gaat verder om mijn kaartje en boete in orde te maken. Ik ben blij dat mijn schone jonkvrouwe met haar rug naar me toe zit want ik schaam me een beetje dat ik hier zit als zwartrijder. Ze mag geen verkeerde indruk van me krijgen.

“Hallo?”

“Waar blijf jij verdomme?”

“Chef...”

“Waar hang je uit? Ik heb je hier nodig!”

“Het spijt me chef, er kwam iets tussen.”

“Er kwam iets tussen?! Ben jij nou helemaal belazerd. We moeten hier een viergangen menu voor honderd mensen klaar krijgen en dan komt er iets tússe?! Ik wil dat je binnen een half uur hier bent klootzak.”

“Sorry chef... ik zit in de verkeerde trein, dat lukt niet meer.”

Tuut, tuut, tuut.

Het object van mijn aanbidding is prachtig. Ik kus de grond waarop ze loopt. Ze lijkt een beetje op het meisje van de Belinda sigaretten. Ze is in Utrecht uit de trein gestapt en is via Hoog Catharijne het centrum ingelopen. Als een ballon aan een touwtje zweef ik achter haar aan. Na een kwartiertje loopt ze het kantoor van een populair vrouwenblad binnen. ‘SHE magazine’ staat in grote letters op de gevel. Ik zoek een plaatsje op een bankje in het park schuin aan de overkant. Tussen de bomen door kan ik de gevel in de gaten houden.

“Hallo?”

“Ik had godverdomme gezegd dat jij binnen een half uur hier moest zijn!”

“Het spijt me chef, vandaag gaat helemaal niet meer lukken...”

“...”

“Chef?”

“Dan hoef je ook niet terug te komen. Je bent ontslagen lul!”

Mijn baan kwijt. Ach... banen genoeg terwijl er maar één de aller-lekkerste van de wereld is. Ik haal mijn schouders op. Het is koud, herfstig. Ik sla de kraag op van mijn jasje en houd mijn ogen gericht op het kantoorpand. Een beetje kou is niet erg. Hoe zou ze heten? Het zou een afknapper zijn als ze een stomme naam heeft. Mooie meisjes moeten een mooie naam hebben. De verleiding is groot om een naam voor haar te bedenken, maar dat kan ik beter niet doen. Vol schaamte denk ik terug aan tien jaar geleden.

Ik ben nog nooit zo vernederd als toen ik vijftien was op het VMBO. Smoorverliefd was ik op Mena, een meisje dat een klas hoger zat dan ik. Elke dag zag ik haar op het schoolplein, in de kantine, op straat. Een onbereikbare liefde. Ik was een puisterige puber en jonger dan zij. Bovendien had Mena verkering. Voor haar vriend voelde ik alleen verachting; een kale rat met een gouden ooring en een scooter. Ik wist aanvankelijk niet hoe ze heette en had zelf 'Melissa' bedacht. Een poëtische naam die haar schoonheid recht deed. Ik schreef mijn liefde van me af in een dagboek en op een zekere dag schoor ik zelfs mijn hoofd kaal. Als zij nou op kale jongens valt... Ik werd vooral uitgelachen, door mijn vrienden, door docenten. Mijn ouders waren woest.

De allermooiste komt bij SHE magazine naar buiten! Samen met drie andere vrouwen. Collega's? Ik volg ze de hoek om maar zie dan dat ze in een auto stappen. Vertwijfeld blijf ik achter op het trottoir en kijk haar na. Ik mag haar niet uit het oog

verliezen. Ik weet nog helemaal niks van haar! Ik hoop dat ze vandaag wel met de trein teruggaat naar huis. Omdat ik geen alternatief heb, ga ik met een angstig hart terug naar het station. Ik koop een broodje op Hoog Catharijne en installeer me op het perron vanaf waar de trein voor onze terugreis vertrekt. En nou maar hopen dat ze op komt dagen.

Mijn adoratie voor Mena begon op te vallen. Mijn staren (en blozen als ze terugkeek), mijn minachtende blikken voor haar vrijer. Mijn klasgenoten maakten me er belachelijk mee:

“Hé, daar is je liefje.”

Ik keek altijd meteen om, zelfs als ze er helemaal niet was. Ik was de risee van de klas. In zo'n kleine school blijft zoiets niet lang geheim. Toen ik in de kantine in mijn dagboek aan het schrijven was, rukte Mena's vriendje het ineens onder mijn neus weg. Ik geloof niet dat ik ooit zo in paniek ben geweest. Ik vloog hem aan, maar zijn maten wisten me van hem af te trekken. Hardop las hij voor, maakte mij en mijn liefde voor 'Melissa' belachelijk. Zij lachte nog harder dan de rest. De grootste vernedering van mijn leven en hoe zoet wraak later ook kan smaken, de vernedering blijft, die schade is aangericht en de schande nooit meer weg te poetsen.

Om kwart voor vijf komt ze het perron opgetrippeld. Godzijdank! Er valt een loden last van mijn schouders. In mijn gedachten was ik haar al voorgoed kwijt. Ik was al van plan de volgende ochtend weer op dezelfde tijd aan het station te gaan staan om haar op te wachten. Maar stel dat ze helemaal niet bij mij in de stad woonde, dat ze er een nachtje gelogeed had... Ik zou kunnen wachten tot ik een ons woog en haar nooit meer terugvinden. In dat geval zou ik weer naar Utrecht gegaan zijn, naar SHE magazine. Maar ze is er. Gode zij gedankt, ze is er.

Terug in het zuiden volg ik haar vanaf het station. Ze is te voet en gaat binnen in een flat aan de rand van het centrum. Hier kan ik haar niet volgen maar even later zie ik